

Kelet

AZ APÁCZAI GIMNÁZIUM IRODALMI LAPJA

2013 tél

KÖSZÖNTŐ

Kedves Olvasók!

Ahogy azt már Lolli az előző, őszi számban megírta: „...új emberek fognak titeket megpróbálni mindenféle okosságra szoktatni.” Nos, én is ezek közé az 'új emberek' közé tartozom, először szerkesztek iskolaújságot. Bevallom, sok munkával jár és akadnak vele néha gondok, de mivel érdekel, ezért szívesen csinálom, hiszen a végeredmény fenomenális!

Véleményem szerint sokan várjátok az újonnan megjelenő Kelet iskolaújságot, hiszen a Ti alkotásaitokkal vannak tele. A téli számban sem lehet kifogásunk az írásaitokkal kapcsolatban, hiszen a megadott e-mail címre is rengeteg levelet kaptunk.

Mivel lassan itt a karácsony, lapunk Kosztolányi Dezső ünnepet idéző versével indul. A következő oldalakon a „Ti írtátok” rovatban műveiteket olvashatjátok több oldalon keresztül. Óslakóként mondhatom, hogy mint azt tudjuk, iskolánkban idén is megrendezésre került a már hagyománynak is mondható diáknapi. Sokak szerint ez volt az eddigi legszorosabb mezőny, de ez érthető is, hiszen minden tizenkettedikes osztály fergeteges és különféle hangulatot varázsolt az iskolánkba. Nem is szeretném tovább húzni a szót, lapozzatok az „Ajánló” részhez, ahol Mátis Evelin részletesebben számol be erről a napról. Az „Előttetek” című rovatban Németh Kornél (volt 12.C osztályos tanuló) versét olvashatjátok, befejezésképp pedig úgy, ahogy kezdésként is, egy karácsonyi művel zárjuk a téli Keletet.

Reméljük, sokaknak visszaköszön az újságban a megírt műve, és aki még nem tette meg, az kedvet kapott a versíráshoz. Ne tartsátok magatokban rejtett tehetségeiteket, küldjétek el címünkre (keletank@gmail.com) verseiteket, novelláitokat, bármit, amiről úgy gondoljátok, hogy helyet kell biztosítanunk neki a Keletben! Jó szórakozást és előre is kellemes karácsonyi ünnepeket kívánunk minden olvasónknak!

A szerkesztőség nevében:

Fogas Lili

Talált kincsek

Kosztolányi Dezső: Karácsony

Ezüst esőben száll le a karácsony,
a kályha zúg, a hóesés sűrű;
a lámpafény aranylik a kalácson,
a kocka pörg, gőzöl a tejsűrű.

Kik messze voltak, most mind összejönnek
a percet édes szóval ütni el,
amíg a tél a megfagyott mezőket
karcolja éles, kék jégkörmivel.

Ti írtátok

Őszi reggel

Hullanak a falevelek,
az üvegek deresek,
Dideregnek az emberek
kora hajnali
fagyos reggel.

Életszemlélet

Azt mondják,
az úr végtelen,
mégis miért nem szárnyalhatunk
csak úgy végtelen.
Földi létet, lelket
megváltoztatni nem lehet,
saját életszemléletet
akarni kell.

O.T.

Keringő

Uram ön téved!
Csak előre réved
s nem tudja, én élek.

Elég volt már, nem félek,
Én tudom, mennyit érek.

Nincs több hallgatás,
Ő túrje csak a vallatást.

Nyár volt, meleg nyár,
Játszottuk a Rómeó
és Júliát.

Ön egy felhőn,
én a földön,
a levegő, mint egy börtön.

Maga havasan,
s óh, mily magasan
lenéz rám.

Mondani nem győzőm
szívemben őrzöm.

Az idő lejárt,
félek , nincs tovább.

És lám, az égiek is velem vannak,

S megmentette szívemet egy nyári zivatar.

Az élet sorai

Eltévedt gondolat, mi szívekbe hatol
A baljós érzés, mi a lelkekbe markol
Erős alkat, de a harcban mégis hallgat
A gyáva, tettek nélkül szálló szavak
A félelem , végig kísér az életben
Bűntudat, ritka az emberi lélekben
Az akarat, nevel, életre érettre
Nem veszítesz, ha kimondod "tévedtem"
Becsüld meg azt, amiket eddig elértél
Irgykedsz? Mással szívesen cserélnél
Szomorú, másnak még ennyi sem juthat
Emberek, messzi álmok után futnak
Boldogság, lehet, már észre sem veszed
A mohóság, egyszer ez lesz a veszted.
Hallgass az Észre, mi az utat mutatja
Ne a Szívre, mi csak örökké kutatja
Szerelem, butít és nyomorba taszít
Lehet boldogít, mert fénye elvakít
Csalódás, egyből visszaránt a Földre
Tettek, tehetnek embereket tönkre
A bánat, ki hűséges útitársad
Tévedsz, ha magadat tartod hibásnak.
A világtól, hova ledobott a gólya
Nem számíthatsz mindig csak a jóra
Lehet sors, mi a remény és a végzet
Egy hiba, a lejtőn lefelé késztet
Ha a hurok szorul, de mégsem érzed
Hasznát veszed majd egy segítő kéznek!

Egy szatír hajnala

Héliosz nyugdíjba ment ma reggel.
Talán sosem látom már a fenséges napot,
Minden fekete, fekete, fekete lett.

A kéklő hegyek kedvetlenül dúdolják szürke daluk,
A jegenyefák barna szagot árasztanak szerteszét,
Úgy fáj, hogy az én kis hegyi nimfám megunt,
S hogy nem foghatom édes ölelő kezét.

A kis vajszínű csiga eszegeti a bús bokrok
Vágytól éles, kéjes, huncut kis leveleit.
A buja sár átöleli múzsám nektáros lábait.
Hú, de lennék most én a sarkán a mocsok!

Mondd meg nekem, bútól csikorduló szívem,
Hova lett az ihlet, amit „Mi” adott nekem?
Elszállt a zöld füsttel és az esőnek vizével.
Kérdem én, láthatok még fényt, kedvesem?

Ni-ni, Zeusz lehet, hogy mégis kegyes,
Talán jól popón rugdossa ezt a tökfejet.
Már jön is égő, rettenetes, gyilkoló szekerén,
És kegyetlenül szúrja a nimfa tiszta, barna szemét.

Fényhozó, ne bántsod szegény, szerető lányt!
Ha már nem lehet nyugtató csókja enyém,
Hadd lássam Őt életem véget nem érő telén!

Érzés

Az érzés, mit egy pillanat ad, megváltoztat mindent.
Hirtelen érzed, hogy élsz.
Hogy fiatal a lelked.
Virágzik, akár a tavasz,
Visszautasít, mint egy téli hideg este,
Átölel, mint a nyári meleg,
Simogat, akár az őszi szél.
Érzel... Mindent,
És a minden: Ő

Kolovics Hanna

A 10 legszebb magyar szó Kosztolányi Dezső szerint

Lágyan csillan a gyertyaláng,
Mint **gyöngyszem** a karácsonyfán.
Anya ringatja gyermekét,
Az **ősz** után megjött a tél.
Szűz zokog kedvese után,
Kit most vitt el a **kard**-halál.
Száján az utolsó **csók** ég,
Búsan lüktet benne a **vér**.
Szíve örökre összetört,
A **sír** félelme nem gyötör.

Magyari Bettina

Nekem a mosolyod

Mint eső után egy törékeny virágot szárít a nap,
ez nekem a mosolyod.

Féltő karodban hallgatni a szelíd csöndet,
csak nézem, ahogy mosolyogsz.

Pillanat pillanatot követ, és te csókot lopsz tőlem,
annyira hamisan mosolyogsz.

Törékeny lelkem féltő, erős karjaidba zárva,
ajkaimra égett a mosolyod.

Hamupipőke

Hamupipőke mit is gondoltál?

Te sosem leszel királynő!

Pezsgő helyett csak por hullik rád,
söpörd fel az életedet hát.

A királyfi fehér lovon csak mese,
te sosem lehetsz a kedvese.

Kócos hajad és rongyruháid alatt,
a kicsi szíved pont hidegen hagy.

Te szolgálkű fehérszép,
az életed, hogy cseléd légy.

A nagy álmaid és a vágyaid,
csak földre hullott könnyeid!

Magánhangzók klikkje

Halad a hang halkan
hallhatatlan szavakban
Szaladva agyadban
Nagy falakba akadnak

De egyszer bemennek
Lehet ez veszted lesz
Eszed ne engedjen
Lelked ne szenvedjen

Visít, sír míg kibír
Így is mindig idill
Ily rím, mi virít
Mint szív, mi sikít

Olykor okozol
Sok gonosz dolgot
Volt okod gondolom
Sokszor gondolkoznod

Rózsás Norbert

Ajánló

Az idei évben újra sor került a diákigazgató választásra. Már hétfőn megkezdődött a 12.-esek kampányolása. Különbéféle plakátok sora díszítette a folyosókat, sőt volt olyan osztály, aki cukrokkal ajándékozta a választókat. A pénteki napon az első órák meg voltak tartva, s ez idő alatt a 12.-esek fel tudtak készülni diáktársaik fogadására.

Ha a 13-as terembe tértünk be, akkor a 12.c SZIGETLAKÓK névre hallgató, egyfajta buli-szobája fogadott minket. A plafonról lelógó és időnként felfelcsillanó diszkógömb fokozta a partihangulat érzetét. Ehhez mind hozzájárult a falon díszelgő égősor, és az elhagyhatatlan, a légkör alapját megadó zene is. A terítékre számtalan ínycsiklandó sütemény, különféle szendvicsek és még egy kis ropogtatni való is került. Az italokhoz kapott szívószálakra poénos bajszokat ragasztottak, ami felkeltette az emberek érdeklődését. A C-s lányok fűszoknyát viseltek, ami ha jól sejtem, a SZIGETLAKÓK elnevezésre utalt.

Ha tovább haladtunk a folyosón és betértünk a 10-es terembe, akkor a 12.b által reprodukált hamisítatlan 80-as évek köszönt vissza. A falat különféle motivációs feliratok, bakelitlemezek és borítóik díszítették. A plafonról lelógó számtalan girland és lufi még színesebbé tette a termet. Emellé párosult a korszakhoz illő zene is. Itt is sokféle étel közül lehetett választani, a palacsintától kezdve a melegszendvicsig. A teremben folyamatosan osztogatott tombolákon félóránként különféle ajándékokat lehetett nyerni. Ilyenkor a már amúgy is tele lévő terem még több emberrel töltődött fel, s mindenki csak arra várt, hogy a kezében szorongatott kis papírfecsin lévő szám felhangozzon. Sokan nyertek, volt, aki csalódott, és volt, akire többször rámosolygott a szerencse. De mindenki egyaránt élvezte a terem kissé bohókás, zűrzavaros hangulatát.

Ha folytattuk az utunkat a folyosón egészen a hármas teremig, akkor közel egy évszázadot mehettünk vissza az időben. Már a küszöböt átlépve egy 1920-as évekbeli bárban érezhettük magunkat. Az élénk tűzpiros krepp-papírral borított fal, a körös-körül pislákoló temérdek égősor, és a szerencsejátékok teljesen visszaadták a korhű érzést. Nagyon nagy pontossággal figyeltek oda minden kis

részletre. A padlót szőnyegek borították, és volt egy egyiptomi motívum is a terem egyik sarkában. Ez azért nyom olyan erősen a latban, mert 1922-ben fedezték fel Tutankhamon egyiptomi fáraó sírját, amely nagy hatással volt a húszas évekre, valamint a divatra. Miután megcsodáltunk minden szobát legalább kétszer, és –úgy ahogy- mindenki végigülte az ötödik óráját, újra a negyedikeseké lett a terep. A színházteremben megnézhattuk a kampányfilmeket és meghallgathattuk az diákigazgató jelöltek ígéreteit. Mint már mindenki tudja, a 12.a kapta a legtöbb szavazatot, egészen pontosan 94-et. A 12.b 82 szavazattal második helyezett lett, és végül a 12.c 71 szavazatot kapott, így harmadikak lettek. A nyertes osztály egységesen összedolgozva, közös megegyezés alapján választotta ki a témát. Először egy kaszinós hangulatot szerettek volna megvalósítani, majd az osztályból mindenki hozzáadott egy-egy ötletet, és végül megszületett egy igazi húszas évekbeli gengszteres történet. A némafilmet egy nap alatt forgatták le Komáromi Fanniék házánál. Voltak benne humoros és komolyabb jelenetek egyaránt. A film egyik eleme egy aktatáska volt, melyben - mint később kiderült- az élet értelmét rejtették. Ez nem volt más, mint a csoki, amivel bőven megajándékozták a közönséget.

A diákigazgató választás befejezése a diáknap volt, amire Mikulás napján került sor. Ezen a napon minden osztály bemutatta a produkcióját, és végül a zsűri megjutalmazta a legjobbakat. Ezt követően a negyedikesek visszaadták a hatalmat az igazgatónőnek és rendeztek egy díszebédet, melyen megvendégelték diáktársaikat és tanáraikat. A délután sportversenyekkel fejeződött be. Mindenki egyaránt élvezte a programokat és a diáknapi forgatagot.

Mátis Evelin

Előttetek

Aki az útra lép vissza

Hajnali fél három, már nem alszom vissza.

Inkább írok valamit, mondjuk ezt.

Mintha otthon lennék, olyan üres ez a szoba,

És még szuszogni is csak csendben kezd

fallal, és ajtóval arrébb az összes alvó.

Halott vagyok? Ha ez a menny, akkor bravo...

Háromnegyed három, és én nem sírom vissza.

Nem. Nem. Akkor sem szabad. Nem ezt.

És mégis arra gondolok; "Mi lenne, hogyha?"

De hát mi lenne? Semmi. Ez a teszt

ami pozitív, arra, hogy ez most működik,

Hogy akinek meg kell halni, azt kilölik,

És nem húzzák a hídról háromkor vissza.

Pedig kellene, mert nem csak test.

Lélek is, ami elrepül. Veszélyes a Tisza,

De hát az ember menekül rögvest

ha lejut végre az örök örvények közé,

Hideg hullámok habjain, talán kiér a partra.

És ha kiér, indul is, fel a hídra vissza.

Lenéz, és mond egy "jobb lesz"-t,

Soha többé nem ugrik, már nem ugrik újra.

Mert tudja, nem szabad eldobni ezt

az életet, amibe most született bele.

A vízben, a hullámok közt lett új értelme.

Eldöntötte, itt fog állni reggelig ma,
Gondolkodik, új életet kezd.
Mert van mindig egy jobb helyre vissza.
Csillag, sors, és kereszt
jelzi mától útját, azt írja a hídra,
És a talált filcet a folyóba hajítja.

Negyed négy, zuhanyozok, legyek tiszta,
Hogy aztán kikapcsoljam ezt,
De már csak azért se feküdjek vissza.
Aztán reggel tudjam a KRESZ-t,
és ne haljon meg miattam az ember fia,
Aki a hídról jövet az útra lép vissza.

Németh Kornél

Fata Dániel: Díszek

I.

Egy csonkaujjú asztalosmester óvatosságával fedi fel az évgyűrűket, mert a fenyő túl magasnak bizonyult. Aztán a földre hulló forgácsban keresi az esszenciáját annak, ami még sokáig eregethette volna a fenyvesek karácsonyizalmát. Nézi, de nem érti. Valami megszakadt benne, mint egy hibás izzó, úgy törte meg a folytonosságot és most zárlattól tartva inkább be sem kapcsolná.

II.

Egyszer előrecsomagolt bejglivel rohant haza, mert a gyerek várta, a Jézuska pedig már órák óta az erkélyen didergett. Bár szentséget csak annyit törtek ebbe a családba, mint a bejglibe diót és mákot, amiben ha mazsolára bukkan a nyelvük, kitörő örömmel nyomják szét azt a szájpadrólson. Borral öblítik, kicsit megszédülnek tőle. Aztán felsejlik a nagymama hangja, ahogy az ajándékozás előtt végigéneklie a Mennyből az angyalt, a gyerek pedig nem bírja tovább elviselni a csomagolópapír látványát. Toporzékol, a dal túl hosszú, a mama ezt az egészet túl komolyan veszi!

III.

Ha a panelház Rubik-kocka lenne, talán most elforgatná a lakásukat, hogy más szögben törjön meg szemükben a fény, hogy a zserbó kellemesen megégett széle is más legyen, kezdjen el szakadni a hó, de annyira, hogy hallani lehessen! Öltözzön mindenki rétegesen, csípje az este vörösre az arcukat, és nyugodtan olvadjon csak a padlóra, ami még csizmán maradt, hogy törölgethessék a megannyi vendég után.

IV.

A fa végül úgyis a kuka mellé kerül, és lehull róla mindaz, amit csak a nagymamák avított emlékezete őrizhet meg igazán. A díszek dobozban, a beépített szekrény hátsó zugába rejtve. Sötétben várnak egy évet, halkan, mert torztükröt játszó gömbfényük nagy türelemmel lett megáldva. A csúcspdíz pedig mindent látott onnan felülről, így majd mesélhet nekik eleget.

Impresszum

Kelet

Az ANK Gimnázium irodalmi folyóirata

Főszerkesztő

Fogas Lili

Felelős szerkesztő

Mezei Adél

Írásaitokat ebbe a postafiókba várjuk:

keletank@gmail.com

(Kérünk titeket, írásaitokat **Word dokumentumban** juttassátok el részünkre!)